

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Bihari Kándor

Cím:

Séta a béke szigetén

Forrás:

Délvidéki Magyarorság

Kabacsk

(Hely)

1942 III. 22

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

712.21

Hely

Margitsziget

Idő

1942

Személy

Séta a béke szigetén

A margitsziget gyönyörű vadonában békés harmóniában élnek az őzek, pávák és erdei madarak

16
Budapest, nyár közepe.

A Körutakon már sárgulva hullnak a levelek, mert a házak közé szorították lombosátrai hógutát kaptak a rekkenő őségtől és korai halálba hullanak reggelenként. Ez olyan szomorító érzést borít a korai reggeli járó-kelőre, mintha a természet máris elmúlását élné, pedig kinn a szabadban még zöldelnek a fák, érik a határ, még csak most él igazán a természet. Ezért nincs is maradás a pesti embernek a környezetben, csak ki innen minél távolabb a várostól és ettől a korai haldoklástól. Az ember gyógyulást talál megbolygatott idegeire a közeli Margitsziget örök pompájában. Kevés főváros dicsekedhet olyan gyönyörű környezettel, mint Budapest. Itt megvan minden időnek a helye, ami vonzó erővel bír: a tél, a Svábhegyé, a nagyjégé, a tavasz: a Hűvösvölgyé, a Városliget, a nyár: a Dunáé és a sok strandé és az őszi az egész Pestkörnyéké, mert a biborszínben sárguló budai határhegyek ilyen szépségekben gazdagok ősszel, hogy kárpótolják az embert az elmúlás okozta fájdó érzésért. A Margitsziget pedig minden időben vonzó, legyen az nyár, őszi, tél vagy tavasz, ez a könnyen megközelíthető hely mindig látogatott.

Egy korareggel, mesészerű szép napfelkeltekor látogattam el ebbe a tündér-

birodalomba, amikor még alszik a természet és a város is csak lassan ébred. Nem zavaria lármája a természet csendjét. Mikor ráfordulok a Margithidra, a szigetre vezető kis hídra, még semmi jele sincs az életnek, a szigetszívébe vezető utat is nesztelenül tisztogatja hosszonyelű seprőjével az őr. A dulsombu fák illattól »terhes« levegőt lehelnek, az énekes madarak itt ott már megkezdtek reggeli nótájukat és fittykeveréssel ébresztgetik még alvó társasikat. A csend nyomasztó és a madárcsicsergés is inkább csendnek tűnik, de ez a néma szépség úgy megüli a lelkem és oly tisztává könnyű a gond. A hatalmas

Természet színorgiát játszik és bazarló kézzel szórja biborszínben kelő sugarait a lombok közül a zöld pázsitra és ez ébresztőre serkenti a szigetvilág lakóit. Az eddig néptelen utak mozgásba jönnek, színes látványba vonulnak fel a sziget páva-lakói. Büszke tartással és szétárt legyező toll- »festsémmel« illegetve járják reggeli táncukat. Magasra emelt fejükön villanva mozdul és csillog koronájuk. Szétvállnak, majd újból csoportba verődnek és hangtalan játékkal lassu, imbolygó mozdulatában csodálatos és végtelen a grácia. Beljebb haladva mind regényesebb a tájék, hogy a szigeti »rom« körül csoportosulva egészen elfeledtessék a közeli mozgalmas

nagyvárost. Az ódon várrom kövei, melyek Margit királyné legendáját őrzik, mohával belepetek és évszázados multat takarnak. A siri csendben viszatérő árnyakat képzeltek a romot befedő sűrű repkény, egy kis mokus riaszt meg ábrándozásban, amint fészkeben mulatságos kis pófáját furcsa grimaszba huzva két első lábával bajuszát pedregtetve végzi reggeli mosakodását. Ő a sziget közkedvelt Pityuja. Szelidítve éli mozgalmas kis életét fáról-fára ugálva és kéregetve a sétálóktól. Csak egy szempillantásra méltat, úgy látszik nem éhes, mert a kis örökforgó dobjába ugrik és szélesebben elkezd forgatni. Nem messze a romtól terül el az őzek birodalma, Józsi az idősebbik bak már ébren van s szeliden közeleg hozzám, a cukrot nagyon szereti és ezt minden időben megeszi. Ferkó, a fiatalabb még lustálkodik, de a két »hölgy« Kati és Médi már szorgalmasan eszegetik a fűvet. Az abrak ugylátszik gondot okoz az állatvilágban, mert amint embert látnak közeledni azonnal a kéregető álláspontjára helyezkednek és valamennyi állat éktelen nyaknyújtogatással jelzi, hogy szívesen venné, ha a látogató megkínálná valamivel. Természetesen legszívesebben a zabot és darát fogadnák el, de ha ez nincs, megfelel a kiflivég, cukor, kenyérhéja, mogoró és minden egyéb, ami az emberek világában ehető. Az őzek toszomszédságában »laknak« a gólyák. Szegedről hozták őket egy kosárban, most szorosan ülnek fészkeikben egy ágas tetején. Még esetlenek, mulatságosak, mert még fiókák, de őzre már ők is »beállnak« a melegebb házba repülők sorába. A gólyafészkek alatt a mesterséges usztatóban, szelidebb az élet, itt egyedül buslakodik egy őz-

végű kínai mandarin kacsa, mióta elvitte feleségét egy patkány. Három férfi nélküli vadlaba is él a közelében, ezek legalább egymást vigasztalják gagogásukkal. Van még az usztatóban hat pézsmakacsa és hat tőkés kacsa is, »akik« perlekednek egymással s ezt főlényeskedve és bölcs nyugalommal nézegeti a szigeten élő egyetlen daru. Gyönyörű színpompát mutatnak az arany-király és paradicsom fécének. Ékes pirossárgák, mélykék és élénkzöld tollazatu ruháikban. Van itt azonkívül még az apró kis Am Herz kakasokból tucatnyi, ezek aza pró, de annál csinosabb kis kakasok állandóan ádáz küzdelemben állnak egymással és a legkisebb ok is elég, hogy berzenkedve egymásnak fússanak. A sziget baloldalán egészen különálló világban, egy gyönyörű kis mesterséges tóban tenyésznek az aranyhalak. A sziget gyógyfürdőjéből táplálják a vizét és ebben a meleg ártévízben olyan kővére hízhatnak, hogy alig tudnak mozogni »hajuktól« elvesztik minden fűrészfűket és hagyják, hogy az ember vízbenyulva megsimogassa őket. Ezért természetesen kétszeres éberséggel ügyelnek ezekre a rendkívül szelid halacsákra, mert aranyhal ide, díszhal oda, de ezekben a hatalmas napokban igen jó táplálékot nyújtanak egy-egy »mástulajdonát« nem ismerő embernek.

Sétám végén egészen benépesült a Margitsziget járókelőkkel. A Palatinus strandfürdő felől idehallatszik a fürdőzők zsvaja, a szigeti autóbusz, vagy népszerűbben a szigetbusz is megkezdte benzinbűzös forgalmát, a kipufogógáz megfertőzi a hársfák édes illatát és a napsugár teljes gőzzel fűti a sziget

pázsitját. A hajnali csendes szemezgetés
ezzel végetért a sziget állatvilágában és
»kiki« elhuzódik hűvösebb odujába, még
szunyókálnak is egyet míg a delelő el-
érkezik, csak ekkor bujnak elő az er-
désznek kinevezett vadőr hivogató sip-
jára és jóízűen fogyasztják el a »feltá-
lalt« eledelt... Csak alkonyattájt cse-
desedik el újra az állatvilág paradicsó-
ma, a Margitsziget, s amikor ráborul az
éjszaka, a sziget öreg fái lassu mesé-
be kezdenek, halkan zsonganak egy le-
tűnt világról, amikor még ősvadon volt
a sziget és naphosszat nem zavarta em-
beri lárma a békés csendet.